

Bibliografie

B.R.T.: *Inleiding tot de beeldcultuur*. Schooltelevisiereeks, 1988.

Remco Campert: *Campert Compleet*. Amsterdam, De Bezige Bij, 1987.

Herman De Coninck: *Smaak als laatste verweer*. In: *Knack*, 13/5/87, p.41-51.

Piet De Moor: *Zen en de kunst van het televisiekijken*. In: *Knack*, 13/7/88, p.71-81.

K.W.B. (Kristelijke Werklieden Beweging): *De achterkant van het nieuws*. Leuven, Infodok, 1987.

Neil Postman: *Wij amuseren ons kapot*. Weesp, Het Wereldvenster, 1986.

Karel Van Isacker: *Mijn land in de kering 1830-1980. Deel 2/1914-1980*. Antwerpen, De Nederlandsche Boekhandel, 1983.

TUSSENDOOR

Dienst media en informatietechnologie van het Ministerie van Onderwijs

Scholen kunnen nog steeds terecht op de Handelskaai 7 om gratis films te ontlenen (er zijn er ongeveer 3500 beschikbaar) of om B.R.T.-schooltelevisieprogramma's op videocassette aan te vragen (300 fr. per cassette). Misschien toch nog eens tijd om de befaamde 'bruine dozen' in huis te halen?
Adres: Ministerie van Onderwijs, Dienst Media en Informatietechnologie, Handelskaai 7, 1000 Brussel. Tel.02/217.41.90

Bijlage

Karel van Isacker: *Mijn land in de kering 1830-1980. Deel 2, p.183-184*.

Men mag het niet eenzijdig voorstellen. De Vlaamse televisie heeft de kijkers gevoelig gemaakt voor het milieuprobleem en ze aangespoord tot verzet tegen de aftakeling. Zij toonde het onrecht in de wereld en de uitbuiting van de ontwikkelingslanden. Zij onthulde de onbetrouwbaarheid van de wereldleiders door ze te bekijken met het ongenadig oog van de camera, die achter het halo rond hun verschijning dringt. Zodoende wakte zij een nieuw politiek bewustzijn, tenminste bij wie het medium niet passief ondergaat maar het gebruikt als een oculair om de werkelijkheid scherper te zien. Het groeiend verzet tegen de kernenergie en de kernwapens en het besef dat de kernoorlog geen 'science fiction' is maar een naderbij sluipende realiteit zijn voor een deel te danken aan de televisie.

Uit vele onderzoeken blijkt echter dat de positieve invloed beperkt is tot een minderheid. Voor de meesten, wellicht voor drie vierden van de bevolking, werd de televisie de verslaving van een dagelijkse consumptie die door haar loutere vi-

sualiteit het persoonlijk denken afleert. Uit gemakzucht neemt men passief op wat wordt aangeboden; en ongemerkt gaat men de wereld van onrechten en geweld als onvermijdelijk en vanzelfsprekend beschouwen. Alle goede bedoelingen van de programmamakers ten spijt, is de televisie een consumptieproduct dat zich, als een aantrekkelijke en onmisbare verstrooiing, moeiteloos opdringt en alleen al door zijn aanwezigheid de massa de berusting aanpraat in een maatschappij die de mens miskent en misbruikt, maar hem paait met de verlokking van het comfort.

De televisie is de belasting niet kwijtgeraakt die aan het medium eigen is. Technisch en commercieel is zij een voortbrengsel van de wereldbedrijven die de samenleving naar hun hand zetten. Deze machten hebben een passief publiek nodig, en de televisie is het gedroomde instrument om zo een publiek te vormen en in stand te houden. Dagelijks 'traint' zij de kijker in het 'niet-reageren', in het 'passief consumeren'. En wat zij hem biedt wordt, veel meer dan schijn laat vermoeden, gecontroleerd en gericht door de economische machten, met de hulp van nieuwsagentschappen en publiciteitsfirma's.